Un visita al Museo de Arte Modernos de Tarragona MAMT

El sábado 16 de febrero del 2013, como tantas veces, aprovechamos el paseo matinal por el Casc Àntic de Tarragona para visitar el MAMT que siempre nos sorprende con alguna novedad. La crónica actual es un relato parcial de alguna de las obras y los proyectos que hemos ido encontrando a lo largo del recorrido.

http://www.diputaciodetarragona.cat/mamt/

Encontramos en primer lugar el monográfico dedica a Joaquím Chancho

Ha estat un referent per a molt artistes, tant com a professor a la Facultat de Belles Arts de Barcelona com per la seva obra honesta i conseqüent.

La seva producció pictòrica ha estat caracteritzada per un treball subtil. Les seves obres de gran format proporcionen harmonia i equilibri, gràcies a la precisió de les seves composicions, d'acurada ordenació, amb un traç controlat però mai simètric ni matemàtic. Sedueix la senzillesa de l'obra aconseguida gràcies a la lentitud, al temps esmerçat en assolir una obra ben feta. 24a Medalla Tapiró de Pintura, Biennal d'Art 1987.

A continuación nos encontramos con el "MAMT Pedagògic", que constituye un campo experimental de primer nivel para los centros de enseñanza y donde los niños apuntan ya maneras prometedoras.

Curiosamente el taller pedagógico tiene como fondo el gran tapiz diseñado por Joan Miró (*Tapís de Tarragona*) y ejecutado por Josep Royo a finales de los sesenta. Y en este marco formidable los niños dan lo mejor de sí mismo y demuestran que entienden como nadie el fenómeno de la contemporaneidad.

El edificio, diseñado por igual con una intención moderna y pedagógica, siempre supone un agradable recorrido por su intimidad y amena distribución.

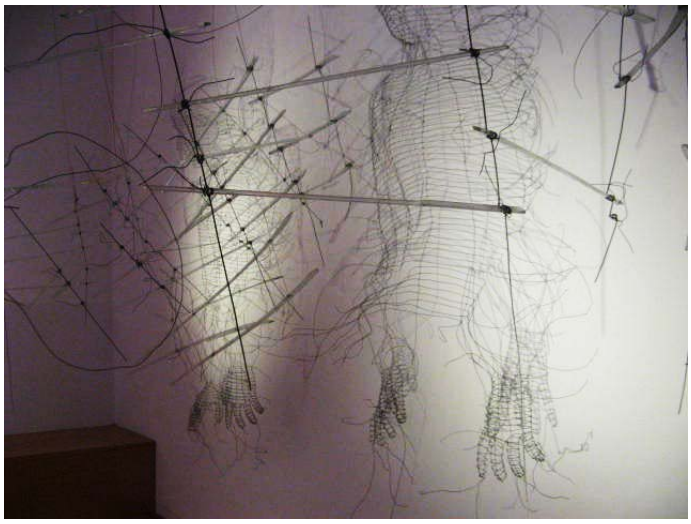

El siguiente protagonista que queremos destacar a lo largo del recorrido es Albert Macaya

En aquesta obra l'artista juga amb la corporeïtat tènue i fràgil i l'ombra lluminosa que l'obra mateixa genera; també planteja una nova visió dels espais buits i plens, una qüestió ben present en l'escultura actual.

Un tema que defineix el treball d'Albert Macaya és la recerca de la identitat en el món contemporani. L'autor treballa extensament en la idea de la construcció del coneixement i de la identitat.

Donant un cop d'ull a la seva trajectòria artística, podem afirmar que després d'una etapa en la qual es dedicà a la pintura, passà a treballar amb l'escultura com a terreny "que té més possibilitats per relacionar-se amb l'espai, de fer l'impasse cap a la instal•lació: fer passar el visitant a través de les peces, fer que se senti involucrat", segons ell mateix expressa.

30è Premi Julio Antonio d'Escultura, Biennal d'Art 2000.

Las esculturas de Beatrice Bizot se encuentran justamente en el contado de la obra de Macaya y ambas conjugan una buena definición de la esencia del ser humano en su faceta más compleja y trascendente. Tomamos la referencia de Cecilia Lobel hablando de estaq autora en referencia a su anterior muestra individual en el MAMT

CIUTAT BLANCA / Del 14 de desembre al 28 de gener de 2007 /

El Museu d'Art Modern de Tarragona es complau en presentar del 14 de desembre al 28 de gener de 2007, l'exposició de l'artista francesa resident a Tarragona Beatrice Bizot.

Prenent com a base el tema de la ciutat i com aquesta interactua en el procés de construcció de l'individu, el present projecte expositiu ha estat creat especialment per a la sala d'exposicions temporals del Museu. Mitjançant un interessant diàleg entre diferents llenguatges artístics: diverses escultures de bronze i dues instal·lacions, l'artista divideix l'espai en tres àmbits: "El meu cos és una casa", "La ciutat blanca" i "La construcció del mur".

"El meu cos és una casa" es el títol del conjunt d'escultures de bronze en les que l'artista reflecteix la idea de marca, empremta o rastre que l'entorn exerceix sobre cadascú de nosaltres, Prenent sempre com a punt de partida una base figurativa dels seus treballs, Beatrice recobreix i protegeix els seus tors i nus femenins amb suggeridors elements arquitectònics, convertint les figures en una intrigant i intimista interpretació del cos com a refugi, casa o temple d'identitats.

A la instal·lació "La ciutat blanca", l'artista ens convida a entrar en una escena nocturna d'aire misteriós, una ciutat de cartró pedra blanca en la que els seus habitants, anònims i inexpressius, entren en un estat de contemplació i d'aparent llibertat individual. Minimalista i atemporal, aquesta coreografia urbana potencia a través d'un joc de llums i sombras, un espai nocturn en el que els pensaments i les preguntes existencials dels transeünts flueixen lliurement.

"La construcció del mur" es el títol de la instal·lació interactiva que te com a objectiu involucrar els visitants en el procés de creació d'un mur col·lectiu. Aquest mur s'entén com a símbol fonamental de la idea de construcció, els visitants tindran l'oportunitat de poder participar, coma creadors actius i no solament com a espectadors, en el procés de construcció d'una obra que reflectirà les identitats dels visitants de l'exposició.

Beatrice Bizot va néixer a Milà el 1966, Cosmopolita per naturalesa, als 11 anys es traslladà a França, posteriorment a Austràlia i finalment als EEUU, on va viure durant cinc anys, realitzant estudis universitaris al Center for the Arts de Midland i al Delta College de Michigan. Actualment resideix i treballa a Tarragona on, des de la seva arribada el 2004, s'ha sentit integrada i acollida per la cultura catalana.

La obra de Jaume Solé y Enric Solé

Inicià la seva formació a Valls amb Josep M. Tost, i la culminà amb el pintor Josep Soligó a Barcelona, per retornar més tard a Valls on establí la seva residència.

Formà part, a la dècada dels setanta, del grup Un Nus, treballant per aconseguir la democratització de les institucions del nostre país. Dissolt el grup, continua una carrera ascendent en el camp de la pintura caracteritzada per l'esperit de recerca i renovació. L'omnipresència de l'home és la constant de la seva temàtica, treballant sempre en favor seu i la seva llibertat. Els incendis, les guerres, la violència o els problemes ecològics han estat sempre presents en la seva pintura.

Continua el homenaje a Tàpies (10 artistes per Tèpies). En esta ocasión mostramos las obras de Rufino Mesa y Manel Matgalef

Museu d'Art Modern de la Diputació de Tarragona i la Universitat Rovira i Virgili / de l'11 de desembre de 2012 al 24 de febrer de 2013

10 artistes x Tàpies

Exposició homenatge a Antoni Tàpies
organitzada per la Universitat Rovira i Virgili

Amb motiu del XX aniversari de la creació de la Universitat Rovira i Virgili, es va decidir com a acte final de la commemoració retre homenatge a Antoni Tàpies, el gran artista català recentment desaparegut, i autor del logotip de la URV, i el seu primer doctor honoris causa.

Aquest és el motiu que ha originat la present exposició "10 artistes x Tàpies". A la mostra hi participen 10 artistes de les comarques de trajectòria reconeguda: Jordi Abelló, Béatrice Bizot, Àlvar Calvet, Leonardo Escoda, Ester Fabregat, Ester Ferrando, Albert Macaya, Manel Margalef, Rufino Mesa i Josep Maria Rosselló, que s'han avingut a realitzar una peça tenint com a referent l'obra del mestre català.

Es tracta d'una experiència interessant amb obres molt diverses d'acord amb el treball que caracteritza cadascun dels 10 participants en el projecte.

Les obres actuen com a invitades en l'àmbit de l'exposició permanent del Museu d'Art Modern de la Diputació de Tarragona i interactuen amb les obres que s'hi exposen, tot establint un diàleg plural i enriquidor.

Antonio Salcedo Miliani

La Capella de Tom Carr nos acerca a la poesía visual en una versión geométrica y lumínica

Tom Carr Tarragona 1956

Ordre i geometria són elements constants en la seva producció escultòrica; formes com el quadrat, el triangle i el cercle es presenten en tipologies molt variades, més o menys fràgils, tot jugant amb els buits, l'aire i la llum que les penetren i les envolten.

Aqua et tempus, la instal·lació que podem veure a La Capella és resultat de l'exposició del mateix nom que l'artista va realitzar en aquest museu el 1997. La mostra va tenir una antítesi, Ignis et tempus, que es presentà paral·lelament al Museu de Graz.

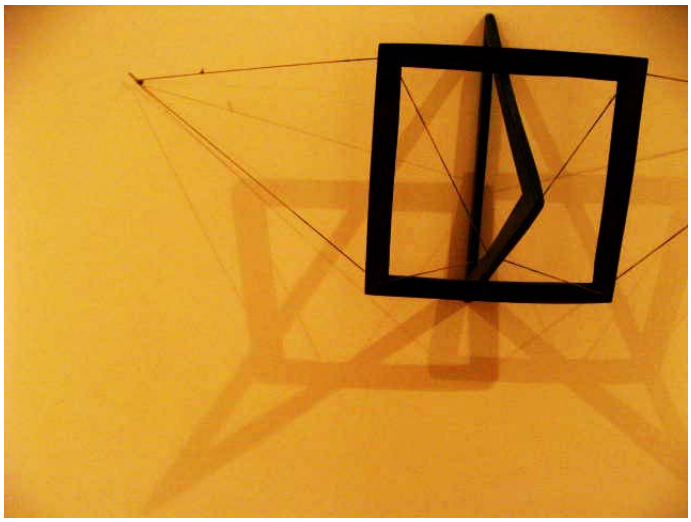

…y por fín llegamos a la figura estelar del MAMT

Bronze Un / Julio Antonio: Una vida d'escultor

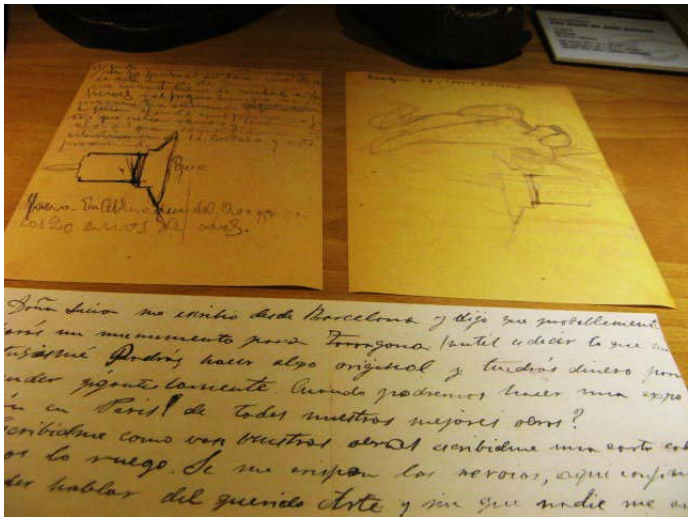

El Museu d'Art Modern de Tarragona rebé l'any 1968 el llegat d'una gran part de l'obra de l'escultor ***Julio Antonio*** *(Móra d'Ebre, 1889 – Madrid, 1919).*

Tot i que en l'exposició es poden veure diverses facetes del treball de Julio Antonio, del qual cal destacar la seva tasca en la renovació de l'escultura a l'Estat espanyol i la seva vinculació al moviment literari de la Generación del 98*, l'objectiu principal de la mostra és apropar a la ciutadania de les nostres comarques i als visitants en general el* Monument als Herois de 1811*, i posar en valor la relació existent entre l'art i la societat amb què conviu.*

Cal dir, també, que la ubicació del monument —Rambla Nova, cruïlla carrers d'Yxart i de Cañellas— l'ha convertit en una icona de la ciutat però, tot i això, molts dels que han fet seu aquest espai difícilment ens dirien quatre dades sobre el monument.

Propuesta de Estudio
J. A.

Su primera obra notable fue el busto de *Juan de la Cierva*, entre 1903 y 1905, durante su estancia en Murcia. Adquirió notable éxito con su obra *Flores malsanas* (1905), grupo escultórico que realizó en Almadén, donde se trasladó en compañía de su tío. Aprovechó su estancia para realizar multitud de dibujos, sobre todo de niños, como los que se conservan en el Museo de Arte Moderno de Tarragona…

Hasta 1919, año de su muerte, su producción fue extensa, tanto de bustos, que en su conjunto ha sido denominada como *bustos de la raza*, como de monumentos. Ejemplos de éstos son el monumento a *Goya* (Fuendetodos), a *Ruperto Chapí* (Madrid) o una de sus últimas obras, el *mausoleo Lemonier*. Esta obra fue concluida en 1918 y se expuso al año siguiente en la Biblioteca Nacional de Madrid, con gran éxito. En palabras de J. M. Infiesta, "*si la generación del 98 se pudiera manifestar no solamente en literatura, sino a través de otras artes, indudablemente escogería a Julio Antonio como su representante más genuino*"…

http://mcnbiografias.com/

BRONZE

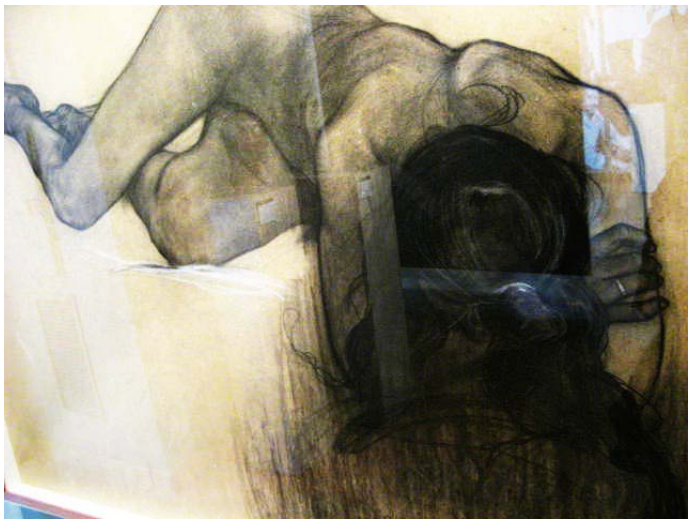

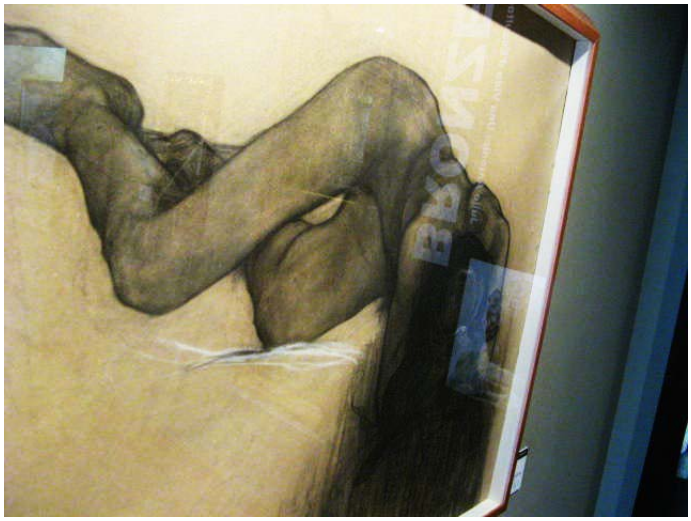

Què és el MAMT

El **Museu d'Art Modern** va ser creat per la Diputació de Tarragona l'any 1976 per promoure l'estudi i el coneixement de l'art modern i contemporani i, així mateix, per conservar i mostrar el seu patrimoni artístic i compartir-lo amb la comunitat. Amb aquesta finalitat es va constituir, doncs, el Museu, dotat d'una biblioteca auxiliar, un centre de documentació i un arxiu fotogràfic. L'edifici que acull el Museu, situat a la Part Alta de Tarragona, és fruit de la unió de tres cases del segle XVIII, i rehabilitat per l'arquitecte Jaume Mutlló. L'any 1991 en fou inaugurada la restauració i el condicionament estructural tal com el coneixem actualment.

El 2008 el Museu d'Art Modern presenta la renovació de la seva exposició permanent amb un nou projecte museogràfic que aporta un important caràcter didàctic a la presentació de les col·leccions.

Per tal de facilitar l'apropament de l'art a un ampli sector de públic infantil i juvenil, el Museu d'Art Modern ofereix als centres d'ensenyament, mitjançant el seu Servei Pedagògic, la possibilitat de realitzar visites guiades per a grups escolars, a partir dels tres anys, amb la concertació prèvia de cita. El Servei Pedagògic amplia anualment la seva oferta pedagògica a fi d'involucrar la comunitat docent en l'aprenentatge del coneixement de l'art modern i contemporani.

Història del Museu

L'any 1976 la Diputació de Tarragona creà el **Museu d'Art Modern** amb la intenció de conservar i mostrar el patrimoni artístic d'aquesta Institució. Les col·leccions de la Diputació, pròpiament, s'havien iniciat al començament dels anys seixanta, quan

s’adquiriren a les germanes de l’escultor Julio Antonio totes les obres que conservaven de l’artista. A partir d’aquesta data, i amb l’assessorament del director de l’Escola d’Art de Tarragona, Lluís M. Saumells, es van comprar les col·leccions d’obres dels escultors Santiago Costa i Vaqué i Salvador Martorell i Ollé, i les de pintura de Josep Sancho i Piqué.

També des de l’any 1943, durant un temps anualment i després cada dos anys, la Diputació convocava els premis d’escultura Julio Antonio i els de pintura Josep Tapiró, i es reservava la propietat de les obres premiades.

El fet és que la Diputació de Tarragona conservava un important patrimoni artístic que no era a l’abast de la ciutadania.

L’any 1976, arran del trasllat de l’Escola Taller d’Art de l’antiga seu del carrer de Santa Anna a les noves dependències de Sant Pere Sescelades, es disposà d’una part de la Casa Martí que fins aleshores havia acollit l’esmentada Escola, on, a partir d’aquell moment, s’ubicà el Museu d’Art Modern de la Diputació de Tarragona.

L'edifici

La Casa Martí

Aquest edifici, en el seu estat actual, és fruit de la unió de tres antigues cases de la Part Alta de la ciutat. La primera havia estat propietat del Col·legi Jesuític dels Sants Reis, de Tarragona. Confiscada per la Corona a la Companyia després de l’expulsió dels jesuïtes l’any 1767, fou comprada per Antoni Martí i Gatell, el 1772, a la Junta Municipal encarregada de vendre els béns dels esmentats religiosos a Tarragona. El nou propietari, després d’haver-la millorada, hi establí la seva residència l’any 1781. També habità aquesta casa l’il·lustre científic altafullenc Antoni Martí i Franquès, fill de Martí i Gatell, que visqué a la nostra ciutat des de l’any 1798 fins a la seva mort, esdevinguda el 1832. A la dinovena centúria, el nét de Martí i Gatell, Gaietà Martí i Veciana, comprà

dues cases veïnes, els anys 1838 i 1857, i procedí tot seguit a l'ampliació i restauració del primitiu casal. Les obres foren enllestides al començament dels anys seixanta de la centúria passada.

L'any 1951 s'estableix a Casa Martí l'Escola d'Art de la Diputació de Tarragona fins el 1976, en què es trasllada a la ubicació actual, a la zona de Sant Pere Sescelades.

A partir de l'any 1976, i aprofitant l'espai utilitzable que oferia la casa, s'iniciaren les primeres activitats amb vista a la creació d'un nou museu per a la ciutat. En primer lloc, calia fer l'inventari de tot allò de què es disposava, seleccionar les peces més interessants i exposar-les.

Per manca d'espai, la zona dedicada a l'exposició permanent resultava petita; tanmateix, s'hi celebrà tota una sèrie d'exposicions temporals, la qual cosa ajudava, a més a més, a apropar la gent al Museu.

L'any 1983, la Diputació adquirí l'immoble del carrer de Santa Anna, i dos anys després s'encarregà a l'arquitecte Jaume Mutlló i Pàmies el projecte d'adequació de l'edifici i l'any 1991 reobrí les seves portes.

El 2008 el Museu d'Art Modern renovà l'exposició de la col•lecció permanent i donà un important caràcter didàctic a la seva presentació.

Història d'un Tapís

El 27 de setembre de 1968 Joan Miró signa un dibuix, un primer esborrany en què assenyalava les diferents parts que constituïen el *Tapís de Tarragona*, per a la seva execució per Josep Royo.

Aquest dibuix fou un dels gests que palesaren l'agraïment del mestre, davant els embats que la vida aporta, vers un jove metge, el Dr. Rafel Orozco. Aquest metge atengué Maria Dolors Miró, la única filla de l'artista, la nit de Cap d'Any de 1966, quan fou atropellada pel tren en creuar el pas a nivell de Mont-roig del Camp.

Aquest fatídic esdeveniment, i la generositat del Dr. Orozco, propiciaren que el pagament dels honoraris mèdics professionals no fossin de caire monetari, sinó que aquest demanà un quadre al pintor per al nou centre assistencial del qual en seria director, l'avui desaparegut Hospital de la Creu Roja de Tarragona.

La resposta, al cap d'uns mesos, fou una pintura com a avançada d'un projecte més ambiciós que encetaria una nova vessant en la trajectòria de Joan Miró:la realització d'un tapís de gran dimensions.

Joan Miró batejà l'obra com a *Tapís de Tarragona*, i l'encarrega al jove artista Josep Royo, que havia contribuït a la renovació de la Fàbrica de Tapissos Aymat de Sant Cugat del Vallès, que més endavant es coneixeria com a Escola Catalana de Tapisseria.

Aquell projecte fou l'inici d'un camí compartit entre Joan Miró i Josep Royo, que els porta a la recerca de nous espais per a la realització de les seves obres conjuntes, com per exemple l'emblemàtica Farinera de Tarragona, que veurà sortir d'entre els seus murs obres de cabdal importància per a molts creadors.

Creu Roja conserva la propietat del *Tapís de Tarragona* i l'ha cedit en dipòsit a la Diputació de Tarragona per a ser exhibit en aquest Museu d'Art Modern.

http://www.diputaciodetarragona.cat/mamt/